

Eu sunt
ZLATAN

Eu sunt

ZLATAN

Zlatan Ibrahimovic
împreună cu
David Lagercrantz

Traducere din engleză de
Paul Slayer Grigoriu

**VICTORIA
BOOKS**

The original title of this book is:
I Am Zlatan, by Zlatan Ibrahimovic and David Lagercrantz.

Copyright © 2014 Random House Trade. All rights reserved.

© Publica, 2014, pentru ediția în limba română.

ISBN 978-606-722-016-2

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Ibrahimovici, Zlatan

Eu sunt Zlatan Ibrahimovici / Zlatan Ibrahimovici ;
trad.: Paul Slayer Grigoriu. - București : Publica, 2014
ISBN 978-606-722-016-2

I. Slayer Grigoriu, Paul (trad.)

796.332(485) Ibrahimovici,Z.
929 Ibrahimovici,Z.

VICTORIA BOOKS este un imprint al editurii PUBLICA

EDITORI: Cătălin Muraru, Silviu Dragomir

DIRECTOR EXECUTIV: Bogdan Ungureanu

DIRECTOR EDITORIAL: Doru Someșan

DESIGN: Alexe Popescu

CORECTURĂ: Elena Bițu, Silvia Dumitrache

DTP: Florin Teodoru

Această carte este dedicată familiei și prietenilor mei, tuturor celor care m-au urmat de-a lungul anilor și au fost alături de mine, atât în vremurile bune, cât și în cele rele. Gândul meu se îndreaptă și către toți puștii care se simt altfel, care nu se integrează până la capăt și care sunt izolați din motive cu totul greșite. E în regulă dacă nu sunteți ca toată lumea. Continuați să credeți în voi. Mie mi-a ieșit în cele din urmă.

Personaje

„CO“ *ADRIAANSE*, primul meu antrenor de la Ajax.
ALEKSANDAR, zis și *KEKI*, fratele meu mai mic,
născut în 1986.

MASSIMO AMBROSINI, căpitanul echipei AC Milan.
Mijlocăș.

MICKE ANDERSSON, antrenorul meu de la Malmö FF,
în Superettan League și apoi în Allsvenskan League.

ROLAND ANDERSSON, fost fotbalist și component
al echipei naționale a Suediei. Antrenorul meu când am
ajuns la Malmö FF.

MARIO BALOTELLI, tânăr talent de la Inter Milano.
Atacant. Mai târziu la Manchester City.

MARCO VAN BASTEN, atacant, golgheter remarcabil.
A dominat complet AC Milan. Desemnat Fotbalistul
Anului în 1992.

LEO BEENHAKKER, conducător din fotbal, a fost în
trecut manager la mai multe echipe, printre care Real
Madrid. Director sportiv la Ajax când am ajuns eu în
echipă.

TXIKI BEGIRISTAIN, director sportiv la Barcelona cât
am jucat eu la acel club. Ulterior a demisionat.

SILVIO BERLUSCONI, proprietar al echipei AC Milan.
Fost prim-ministru al Italiei.

HASSE BORG, fost jucător și fundaș al echipei
naționale a Suediei. Director sportiv la Malmö FF cât am
jucat eu la echipă.

FABIO CANNAVARO, a venit la Juventus în același
timp cu mine. Fundaș. Desemnat Fotbalistul Anului în
2006. A câștigat Cupa Mondială cu Italia.

FABIO CAPELLO, un manager jos pălăria. Antrenorul
meu la Juventus.

ANTONIO CASSANO, atacant la AC Milan. Component
al echipei naționale a Italiei.

TONY FLYGARE, prieten din copilărie. Talent fotbalistic de la Malmö FF.

LOUIS VAN GAAL, conducător din fotbal. Fost manager. Director la Ajax în ultima perioadă pe care am petrecut-o acolo.

ITALO GALBIATI, mâna dreaptă a lui Capello la Juventus.

ADRIANO GALLIANI, conducător din fotbal, vicepreședinte la AC Milan.

GENNARO GATTUSO, mijlocăș la AC Milan. Un războinic. A câștigat Cupa Mondială cu Italia în 2006.

PEP GUARDIOLA, fost mijlocăș, a jucat la FC Barcelona. Antrenorul meu la acel club.

HELENA, prietena mea, partenera mea. Mama copiilor mei.

THIERRY HENRY, prietenul meu de la Barcelona. Mare vedetă franceză, fost la Arsenal, unde a devenit golgheterul all-time al acelei echipe. A câștigat Cupa Mondială și Campionatul European cu Franța.

ANDRÉS INIESTA, mijlocăș strălucit și jucător de bandă la Barcelona. A câștigat Cupa Mondială și Campionatul European cu Spania.

FILIPPO INZAGHI, atacant, golgheter de frunte. Vedetă la AC Milan. Am locuit în apartamentul lui din Torino. A câștigat Cupa Mondială cu Italia.

JURKA, mama mea. Născută în Croația. A lucrat ca femeie de serviciu.

KAKÁ, mijlocăș ofensiv, vedetă mondială. Desemnat Fotbalistul Anului în 2007. Transferat de la AC Milan la Real Madrid.

RONALD KOEMAN, antrenorul meu în ultima perioadă la Ajax.

JOAN LAPORTA, președintele Barcelonei în cea mai mare parte a timpului pe care l-am petrecut la echipă.

HENKE LARSSON, atacant suedez legendar. A jucat la Celtic și Barcelona. Un model pentru mine la începutul carierei.

BENGT MADSEN, președintele Consiliului de Administrație de la Malmö FF în perioada în care am jucat acolo.

DANIEL MAJSTOROVICI, component al echipei naționale a Suediei, a jucat pentru diferite echipe din străinătate. Bun prieten.

ROBERTO MANCINI, antrenorul meu în primii doi ani la Inter Milano.

MARCO MATERAZZI, fundaș solid ca o stâncă, a câștigat Cupa Mondială cu Italia în 2006. A jucat cu mine la Inter Milano.

HASSE MATTISSON, căpitan de echipă la Malmö FF cât timp am jucat acolo.

MAXIMILIAN, fiul meu cel mare, născut în 2006.

MAXWELL, jucător brazilian. Fundaș incredibil de elegant. Tovarășul meu din primele zile de la Ajax. Am jucat împreună și la Inter Milano, și la Barcelona.

OLOF MELLBERG, prieten, component al echipei naționale a Suediei, fundaș. A jucat la Aston Villa și Juventus, printre altele.

LIONEL MESSI, vedetă mondială. În motorul jocului la Barcelona. A venit la echipă când avea treisprezece ani. Desemnat Fotbalistul Anului în 2009 și 2010.

GUDMUNDUR METE, bun prieten. Am jucat împreună la Malmö FF.

MIDO, egiptean. Bun prieten de la Ajax.

LUCIANO MOGGI, conducător din fotbal, director sportiv legendar la Juventus din perioada cât am jucat la echipă.

MASSIMO MORATTI, magnat al petrolului, proprietarul echipei Inter Milano.

JOSÉ MOURINHO, manager legendar. Antrenorul meu la Inter Milano. Mai târziu s-a dus la Real Madrid.

PAVEL NEDVĚD, mijlocas, coechipierul meu la Juventus. Desemnat Fotbalistul European al Anului în 2003.

ALESSANDRO NESTA, fundaș-vedetă la AC Milan. A câștigat Cupa Mondială cu Italia în 2006.

ALEXANDRE PATO, atacant tânăr și isteț de la AC Milan. Brazilian.

ANDREA PIRLO, mijlocaș la AC Milan, vândut apoi la Juventus. A câștigat Cupa Mondială cu Italia în 2006.

MINO RAIOLA, impresarul, prietenul, sfătuitoarul meu.

ROBINHO, talent extraordinar din Brazilia. Al doilea atacant la AC Milan, înainte la Real Madrid și la Manchester City.

RONALDINHO, supervedetă. Desemnat Fotbalistul Anului în 2004 și 2005. Am jucat împreună la AC Milan.

RONALDO, unul dintre cei mai mari jucători din toate timpurile. Brazilian. Atacant. Desemnat Fotbalistul Anului în 1996, 1997 și 2002. Idolul meu când eram copil.

CRISTIANO RONALDO, atacant, vedetă mondială. Desemnat Fotbalistul Anului în 2008. A jucat la Manchester United. S-a transferat la Real Madrid pentru o sumă-record. (Numit, în general, „Cristiano“ în această carte, pentru a putea fi deosebit de jucătorul care va fi mereu singurul Ronaldo pentru mine.)

SANDRO ROSELL, succesorul lui Joan Laporta la președinția Barcelonei.

SANELA, sora mea mai mare, născută în 1979.

SAPKO, fratele meu mai mare, născut în Bosnia în 1973.

ŠEFIK, tatăl meu. Născut în Bosnia. A lucrat ca zidar și îngrijitor de proprietăți.

THOMAS SJÖBERG, fost fotbalist și component al echipei naționale a Suediei. Antrenor secund în prima mea perioadă de la Malmö FF.

THIJS SLEGGERS, ziarist olandez și prieten.

JOHN STEEN OLSEN, impresar care m-a descoperit la Malmö FF. A reușit să mă vândă la Ajax. Astăzi, unul dintre prietenii mei apropiați.

LILIAN THURAM, apărător. A jucat cu mine la Juventus. A câștigat Cupa Mondială și Campionatul European cu Franța.

DAVID TRÉZÉGUET, golgheter francez și vedetă. Am jucat împreună la Juventus. Campion european și câștigător al Cupei Mondiale cu Franța.

RAFAEL VAN DER WAART, mijlocaș în perioada în care am jucat la Ajax.

PATRICK VIEIRA, mijlocaș, a jucat cu mine la Juventus și Inter Milano. Supervedetă. Prieten. Jucător excepțional. A câștigat Cupa Mondială și Campionatul European cu Franța.

CHRISTIAN „CHIPPEN“ WILHELMSSON, mijlocaș, component al echipei naționale a Suediei, prieten.

VINCENT, al doilea meu fiu, născut în 2008.

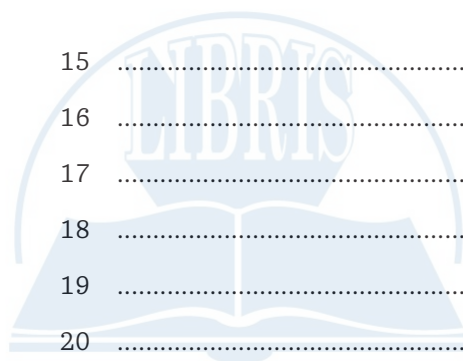
XAVI, mijlocaș la Barcelona. A venit în echipă când avea unsprezece ani. A câștigat Campionatul European și Cupa Mondială cu Spania.

GIANLUCA ZAMBROTTA, fundaș legendar. A jucat cu mine atât la Juventus, cât și la AC Milan. A câștigat Cupa Mondială cu Italia în 2006.

ALEXANDER ÖSTLUND, prieten, fost component al echipei naționale a Suediei. A jucat pentru mai multe echipe, printre care Southampton.

1	15
2	27
3	45
4	59
5	67
6	85
7	105
8	115
9	133
10	149
11	163
12	183
13	195
14	207

15	219
16	233
17	251
18	259
19	269
20	277
21	287
22	295
23	309
24	321
25	333
26	347
27	357
28	367
Cronologia carierei	375

PEP GUARDIOLA – managerul Barcelonei, cu costumele lui gri și fețele lui gânditoare – s-a îndreptat spre mine, un pic cam sigur pe el.

Pe atunci, credeam că e în regulă, nu tocmai un alt Mourinho sau Capello, dar un tip OK. Era mult înainte să începem să ne războim. Era toamna lui 2009, iar eu îmi trăiam visul copilăriei. Jucam la cea mai bună echipă din lume și fusesem întâmpinat de 70 000 de oameni pe Camp Nou. Eram în al nouălea cer – sau, poate, nu chiar. În ziare apăruseră ceva mizerii. Că eram băiat rău și toate chestiile alea: că eram dificil. Chiar și așa, eram acolo. Helenei și băieților le plăcea. Aveam o casă frumoasă în Esplugues de Llobregat și eu eram pregătit. Ce putea să se întâmple?

— Ascultă, a spus Guardiola. Aici, la Barça, suntem cu picioarele pe pământ.

— Sigur, am spus eu. Foarte bine!

— Așa că nu venim la antrenamente în Ferrari sau Porsche.

Am dat din cap, n-am sărit în sus, n-am zis ce dracu' treabă ai tu cu mașinile pe care le conduc eu? Dar mă gândeam: „Ce vrea ăsta?” Ce mesaj îmi transmite? Credeți-mă, nu țin să par dur și să vin într-o mașină

trăsnet și s-o parchez pe trotuar sau lucruri de genul ăsta. Nu asta e ideea. Dar îmi plac la nebunie mașinile. Sunt pasiunea mea și am simțit altceva în spatele vorbelor lui. Era ceva de genul: „Să n-ai impresia că ești special!”

Deja îmi făcusem impresia că Barcelona era ca o mică școală sau ca o instituție. Jucătorii erau mișto – nu era nimic în neregulă cu ei, iar Maxwell era și el acolo, vechiul meu tovarăș de la Ajax și Inter. Dar, sincer să fiu, niciunul dintre băieți nu se purta ca o mare vedetă, ceea ce era ciudat. Messi, Xavi, Iniesta, toată gașca – erau ca niște copii de școală. Cei mai buni fotbaliști din lume stăteau cu capetele plecate și eu nu înțelegeam nimic. Era ridicol. Dacă antrenorii din Italia îți spun să sari, vedetele se uită la ei și spun: „Ce vor ăștia, de ce să sărim?”

Dar aici toată lumea făcea ce i se spunea. Nu mă potriveam deloc. Dar m-am gândit: bucură-te de ocazie! Nu le confirma prejudecățile! Așa că am început să mă adaptez și să mă integrez. Am devenit mult prea cuminte. Era o nebunie. Mino Raiola, impresarul și bunul meu prieten, îmi spunea:

— Ce-i cu tine, Zlatan? Nu te recunosc.

Nimeni nu mă recunoștea – niciunul dintre tovarășii mei, nimeni. Am început să mă simt deprimat și aici trebuie să știți că, încă de când eram la Malmö FF, am avut aceeași filozofie: fac lucrurile cum cred, nu-mi pasă ce crede lumea și nu mi-a plăcut niciodată să am oameni încuiați prin preajmă. Îmi plac tipii care trec pe roșu, dacă mă înțelegeți. Dar acum nu spuneam ce aș fi vrut să spun.

Spuneam ce credeam că voiau oamenii să audă de la mine. Eram varză. Mergeam cu Audiul clubului și stăteam acolo și dădeam din cap ca la școală sau mai degrabă cum ar fi trebuit să fac când eram la școală. Aproape că nu mai țipam la colegii mei de echipă. Eram plictisitor. Zlatan nu mai era Zlatan, și ultima oară când se întâmplase asta fusese când mersesem la școala de fițe Borgarskolan și unde văzusem pentru prima dată fete în pulovere Ralph Lauren și aproape m-am căcat pe mine când am încercat să le invit la o întâlnire. Chiar și așa,

am început excelent sezonul. Dădeam gol după gol. Am câștigat Supercupa Europei. Eram strălucit. Dominam terenul. Dar eram o altă persoană. Ceva se întâmplase – nimic serios, nu încă, și totuși... Am devenit tăcut și asta e periculos – credeți-mă. Trebuie să fiu furios ca să joc bine. Trebuie să strig și să fac gălăgie. Acum țineam totul în mine. Poate avea de-a face cu presa. Habar n-am.

Eram al doilea transfer ca preț din istorie, iar în acte scria că sunt un copil-problemă și am un caracter infect, toate porcăriile care vă trec prin cap și, din păcate, simțeam presiunea acestor lucruri – că aici, la Barça, nu ne dăm în spectacol și așa mai departe, și cred că voiam și să demonstrez că pot să mă descurc. A fost cel mai prostesc lucru pe care l-am făcut vreodată. Eram în continuare foarte bun pe teren. Dar nu mă mai simțeam la fel de bine.

Mă gândeam chiar să mă las de fotbal – nu să renunț la contract, în fond, sunt profesionist. Dar îmi pierdusem entuziasmul, și apoi a venit pauza de Crăciun. Ne-am întors în Suedia, într-o stațiune de schi din nord, și eu am închiriat un snowmobil. De fiecare dată când sunt într-un impas, simt nevoia de acțiune. Conduc mereu ca un apucat. Am ajuns la 325 de kilometri pe oră cu al meu Porsche Turbo și i-am lăsat pe polițiști cu praful în ochi. Am făcut atâtea lucruri nebunești, că nici nu vreau să mă gândesc la ele, iar acum, la munte, băgam mare cu snowmobilul. Am făcut degerături și m-am distrat ca niciodată.

În sfârșit, un puseu de adrenalină! Vechiul Zlatan se întorsese și m-am gândit: „De ce să n-o țin tot așa?” Am bani în bancă. N-am nevoie să fac pe sclavul cu idiotul ăla de manager. În loc de asta, aș putea să mă distrez și să am grijă de familia mea. A fost o perioadă minunată. Dar nu a ținut prea mult. Când ne-am întors în Spania, dezastru – nu din prima, mai degrabă s-a insinuat ușor, dar plutea în aer.

Viscolea vârtos. Spaniolii parcă nu mai văzuseră în viața lor zăpadă, și pe dealurile unde locuiam erau mașini

abandonate peste tot. Mino, idiotul ăla gras – acel minunat idiot gras ar trebui să spun, ca să evit orice neînțelegere –, tremura ca un câine în pantofii lui de stradă și în haina de vară și m-a convins să iau Audiul. Lucru care a dus la un haos total. Am pierdut controlul pe o pantă și ne-am izbit de un zid, distrugând complet axa dreaptă a mașinii.

Mulți dintre tipii de la echipă își bușiseră mașina în timpul furtunii, dar niciunul așa rău ca mine. Am câștigat turneul de bușit mașini, ne-am distrat toți pe seama acestui lucru și chiar am fost eu însumi o perioadă. Încă mă simțeam destul de bine. Dar apoi, Messi a început să vorbească. Lionel Messi e extraordinar. E excepțional. Nu-l cunosc prea bine. Suntem foarte diferiți. El a venit la Barça când avea treisprezece ani. A fost crescut în acea cultură și nu are probleme cu mizeria aia școlărească. În cadrul echipei, jocul e centrat în jurul lui, ceea ce e absolut firesc – e strălucit. Dar acum, eram eu acolo și dădeam mai multe goluri decât el. S-a dus la Guardiola și i-a spus:

— Nu mai vreau să fiu aripa dreaptă. Vreau să joc în centru.

Eu eram atacantul central. Dar lui Guardiola nu i-a păsat. A schimbat așezarea. A trecut de la 4–3–3 la 4–5–1 cu mine vârf împins și Messi chiar în spatele meu și eu am început să nu mă mai văd. Mingile treceau pe la Messi și eu nu puteam să-mi fac jocul. Pe teren trebuie să fiu liber ca pasărea cerului. Sunt tipul care vrea să facă diferența la toate nivelurile. Dar Guardiola m-a sacrificat. Țasta-i adevărul. M-a închis acolo, în față. În regulă, înțeleg dilema lui. Messi era vedeta.

Guardiola trebuia să-l asculte. Dar să fim serioși! Dădusem o tonă de goluri la Barça și fusesem și eu foarte bun. Nu era cazul să schimbe toată echipa ca să-i facă pe plac unui singur tip. Adică, atunci de ce naiba mă mai cumpărase? Nimeni nu dă atâția bani ca să îl sufoce ca jucător. Guardiola trebuia să țină seama de amândoi și, bineînțeles, atmosfera la nivelul conducerii clubului a devenit încordată. Era cea mai mare investiție pe care o făcuseră vreodată și nu eram mulțumit de noua formulă.

Eram prea scump ca să mă lase așa, nemulțumit. Txiki Begiristain, directorul sportiv, a insistat că trebuia să mă duc să stau de vorbă cu managerul.

— Lămuriți-o!

Asta nu mi-a plăcut. Sunt un jucător care acceptă condițiile.

— Bine, bine, așa o să fac!

Unul dintre prietenii mei mi-a spus: „Zlatan, e ca și cum Barça ar fi cumpărat un Ferrari și l-ar conduce ca pe un Fiat“ și mi-am zis: „Da, e corect pusă problema“. Guardiola mă transformase într-un jucător obișnuit și într-un jucător mai slab. Era o pierdere pentru toată echipa.

Așa că m-am dus la el. Eram pe teren, în timpul unei sesiuni de antrenament, și am fost atent la un lucru. Nu aveam de gând să mă cert și i-am spus-o.

— Nu vreau ceartă. Nu vreau război. Vreau doar să discutăm ceva, iar el a dat din cap.

Dar arăta un pic speriat, deci i-am repetat ce spuseseam.

— Dacă crezi că am chef de scandal, mă car. Vreau doar să schimbăm o vorbă.

— E-n regulă! Îmi place să vorbesc cu jucătorii.

— Uite, am continuat. Nu profiți de capacitatea mea. Dacă nu căutai decât pe cineva care să dea goluri, trebuia să-l cumperi pe Inzaghi sau pe altul. Eu am nevoie de spațiu, am nevoie să fiu liber. Nu pot să alerg dintr-un capăt într-altul al terenului tot timpul. Am 98 de kilograme. Nu sunt construit pentru așa ceva.

A rumegat-o. Mereu rumega totul până nu mai rămânea nimic.

— Eu cred că poți să joci așa.

— Nu, mai bine m-ai lăsa pe bancă. Cu tot respectul, te înțeleg, dar mă sacrifici în favoarea altor jucători. Nu merge. E ca și cum ai fi cumpărat un Ferrari, dar l-ai conduce ca pe un Fiat.

A mai rumegat un pic.

— În regulă, poate a fost o greșeală. E problema mea. O s-o rezolv.

Eram bucuros. Avea s-o rezolve. Am plecat cu un pas săltăreț, dar a urmat dușul rece. Nici nu se mai uita la mine și eu nu eram dispus să înghit așa ceva, chiar deloc, și, în ciuda noii mele poziții, am fost în continuare excelent. Am dat iar goluri – nu la fel de frumoase ca cele pe care le dădusem în Italia. Eram prea în față. Nu mai eram același „Ibracadabra“, dar totuși... Cu Arsenal în Liga Campionilor, pe noul stadion Emirates, i-am dominat total. Atmosfera era intensă. Primele 20 de minute au fost absolut incredibile: am dat golurile de 1–0 și 2–0, din nou două goluri superbe, și mi-am spus: „Cui îi pasă de Guardiola? O să merg mai departe!“

Dar apoi am fost schimbat, Arsenal și-a revenit și a făcut 1–2 și 2–2, ceea ce a fost o mare porcărie pentru noi și, după aceea, am avut și o accidentare la mușchiul gambei. În mod normal, managerii își fac griji pentru așa ceva. Un Zlatan accidentat e o problemă serioasă pentru orice echipă. Dar Guardiola a fost rece ca gheața. N-a spus niciun cuvânt, am fost indisponibil trei săptămâni și n-a venit niciodată să mă întrebe: „Ce faci, Zlatan? Poți să joci în meciul următor?“

Nu-mi dădea nici măcar bună ziua. Niciun cuvânt. Evita contactul vizual cu mine. Dacă intram într-o încăpere, el ieșea. Ce se-ntâmplă?, m-am întrebat. Am făcut eu ceva? Nu arăt cum trebuie? Spun ciudățeni? Toate astea îmi roiau prin cap. Nu puteam să dorm.

Mă gândeam permanent la asta. Nu fiindcă aveam nevoie de dragostea lui Guardiola, nu tocmai. Din partea mea putea să mă urască. Ura și răzbunarea mă mobilizează. Dar acum, îmi pierdusem concentrarea și am vorbit despre asta cu alți jucători. Nimeni nu înțelegea. L-am întrebat pe Thierry Henry, care era rezervă pe atunci. Thierry Henry e cel mai mare golgheter din istoria naționalei Franței. E excelent. Încă era foarte bun pe atunci și el avea și el probleme cu Guardiola.

— Nu vorbește cu mine. Nu se uită în ochii mei. Ce crezi că s-a întâmplat?

— Habar n-am, mi-a răspuns Henry.

Am început să facem glume pe seama acestui lucru, de genul:

— Hei, Zlatan, ați avut vreun contact vizual azi?

— Nu, dar i-am prins spatele cu coada ochiului!

— Bine, bine, faci progrese!

Chestii ridicole din astea, și chiar m-au ajutat un pic.

Dar situația mă călca pe nervi și mă întrebam în fiecare zi, în fiecare ceas ce oare făcusem, ce se întâmplase. Nu găseam niciun răspuns, nimic. Doar că răceala lui avea ceva de-a face cu discuția despre poziția mea. Pur și simplu, nu exista altă explicație. Dar dacă era adevărat, ar fi fost ridicol. Încearca să pună presiune psihică pe mine pentru o discuție despre poziția mea? Am încercat să o lămuresc direct cu el. Să mă duc la gagiu și să-l privesc în ochi. Mă evita. Părea setat. Sigur, aș fi putut să solicit o întâlnire și să-l întreb ce se întâmplă. Dar n-aveam în niciun caz de gând să fac asta. Mă umiliseam destul în fața lui. Era problema lui.

Nu că așa fi știut despre ce era vorba. Nu știu nici acum, sau poate că știu... Cred că tipul nu le face față celor cu personalitate. Vrea școlari exemplari – și, mai rău, fuge de propriile probleme. Nu e-n stare să le privească în față, iar asta a înrăutățit lucrurile.

Lucrurile s-au înrăutățit.

A apărut norul de cenușă vulcanică din Islanda. Toate zborurile europene s-au anulat, iar noi trebuia să jucăm cu Inter Milano pe San Siro. Am mers cu autocarul. Unui deștept de la Barça i s-a părut o idee bună. Nu mai eram accidentat pe atunci. Dar drumul a fost un dezastru. A durat șaisprezece ore și am ajuns la Milano epuizați. Era cel mai important meci al nostru de până atunci: semifinala Ligii Campionilor, iar eu eram pregătit pentru huiduieli și istericale pe fostul meu teren, nu aveam nicio problemă – ba dimpotrivă. Chestiile de genul ăsta

mă motivează. Dar altfel, situația era nasoală și cred că Guardiola avea o problemă cu Mourinho.

José Mourinho e o mare vedetă. A câștigat deja Liga Campionilor cu Porto. A fost managerul meu la Inter. E drăguț. Prima dată când a văzut-o pe Helena, i-a șoptit:

— Helena, tu ai o singură misiune. Hrănește-l pe Zlatan, lasă-l să doarmă, fă-l fericit!

Gagiul spune tot ce-i trece prin cap. Îmi place. E conducătorul armatei lui. Dar îi și pasă. Îmi trimitea mereu sms-uri la Inter, mă întreba ce mai fac. E opusul perfect al lui Guardiola. Dacă Mourinho face lumină într-o cameră, Guardiola trage perdeaua. Presupuneam că Guardiola încerca să se ridice la nivelul lui.

— Nu luptăm împotriva lui Mourinho. Ci a lui Inter, ne-a spus, de parcă noi ne-am fi închipuit că aveam să jucăm fotbal împotriva managerului, apoi a început să filozofeze.

Eu nu-l prea ascultam. De ce aș fi făcut-o? Era o mare vrăjeală, despre sânge, sudoare și lacrimi și din astea. N-am auzit niciodată vreun manager de fotbal care să vorbească așa! Numai prostii! Dar acum venea spre mine. Era antrenamentul de pe San Siro și oamenii se uitau la noi și spuneau: „S-a întors Ibra!”

— Poți să joci de la primul fluier?, m-a întrebat Guardiola.

— Categoric, am răspuns. Pot.

— Dar ești pregătit?

— Sigur. Sunt în regulă.

— Dar ești pregătit?

Era ca un papagal și simțeam niște vibrații negative.

— Uite, a fost un drum cumplit, dar sunt în formă. Accidentarea e vindecată. O să dau sută la sută.

Guardiola părea să se îndoiască. Nu reușeam să-l citeșc și apoi l-am sunat pe Mino Raiola. Vorbesc mereu la telefon cu Mino. Ziariștii din Suedia spun mereu: „Mino îi strică imaginea lui Zlatan. Mino e așa, Mino e pe dincolo“. Trebuie s-o spun limpede? Mino e un geniu. Așa că l-am întrebat:

— Ce are gagiul ăsta?

Niciunul dintre noi nu-și dădea seama. Ne-am ofticit. Însă, până la urmă, am intrat în primul unsprezece și conduceam cu 1-0. Apoi, lucrurile au luat altă întorsătură. Eu am fost înlocuit după 60 de minute și echipa a pierdut cu 3-1. Mare porcărie. Eram furios. Dar în trecut, atunci când eram la Ajax, de pildă, mă gândeam la o înfrângere zile în șir și săptămâni în șir. Însă acum o aveam pe Helena și pe copii. Mă ajută să uit și să merg mai departe, așa că m-am concentrat pe returnul de pe Camp Nou. Era important să ne revenim și atmosfera se deteriora pe zi ce trecea.

Presiunea era dementă. Erau ca niște vuiete în aer și aveam nevoie de o mare victorie ca să mergem mai departe. Dar apoi... Nu vreau să mă gândesc la asta, deși, de fapt, vreau, pentru că m-a făcut mai puternic. Am câștigat cu 1-0. Dar n-a fost suficient. Am ieșit din Liga Campionilor și după aceea Guardiola mă privea ca și cum ar fi fost vina mea, și m-am gândit: „Asta a fost“. Mi-am jucat ultima carte. După acel meci, am simțit că nu mai eram binevenit la acea echipă și mă simțeam mizerabil când le conduceam Audiul. Mă simțeam ca un căcat când stăteam în vestiar și Guardiola se uita fix la mine ca la un mutant, ca la un extraterestru. Era o nebunie. El era un zid, un zid de cărămidă. Nu vedeam niciun semn de viață la el și, cu fiecare oră petrecută la echipă, îmi doream să plec.

Nu mai era locul meu și, când am avut un meci în deplasare cu Villareal, m-a lăsat să joc cinci minute. Cinci minute! Fierbeam, și nu fiindcă eram pe bancă. Mă descurc cu asta dacă managerul e suficient de bărbat încât să-mi spună: „Nu ești suficient de bun, Zlatan. Nu te ridici la nivel“.

Dar Guardiola nu spunea niciun cuvânt, nu scotea niciun sunet, și mă săturasem. O simțeam în tot corpul și, dacă aș fi fost Guardiola, mi-ar fi fost frică. Nu vreau să spun că sar repede să dau cu pumnul! Am făcut tot felul de căcaturi, dar nu mă iau la bătaie. Bine, pe teren am mai

dat câte un cap în față. Însă, când mă înfurii, se pogoară ceața roșiatică. Nu vrei să fii prin preajmă.

Acum, dacă e să intrăm în detalii, m-am dus în vestiar după meci și nu pot să spun că-mi pregătisem vreun atac turbat. Dar nu eram mulțumit, ca să nu zic mai mult, iar acum dușmanul era în fața mea și se scărpină în cap. Nu mai erau mulți oameni prin preajmă.

Erau acolo Touré și încă vreo câțiva și era și o cutie de metal unde ne puneam echipamentul după meci și eu mă holbam la cutia aia. Apoi, i-am dat un șut. Cred că a zburat vreo trei metri, dar nu terminasem. Nici pe departe. Am urlat: „N-ai coaie“ și cu siguranță și alte lucruri mai rele, apoi am adăugat:

— Te caci pe tine în fața lui Mourinho. Du-te dracu'!

Mi-am pierdut complet cumpătul și te-ai aștepta ca Guardiola să spună câteva cuvinte, ceva de genul: „Liniștește-te, nu se vorbește așa cu managerul tău!“

Dar nu e genul. E un laș fără coloană. A ridicat pur și simplu cutia de metal, ca un îngrijitor mărunț, apoi a plecat, fără să mai pomenească vreodată de asta, niciun cuvânt. Dar sigur că s-a dus vestea. În autocar toată lumea era agitată și spunea:

— Ce s-a întâmplat? Ce s-a întâmplat?

Nimic, mi-am spus. Doar un pic de adevăr rostit. Dar n-aveam chef să vorbesc despre asta. Eram furios. Săptămână după săptămână, managerul și șeful meu mă exclusese, fără nicio explicație. Era complet ridicol. Am fost implicat în certuri crâncene în trecut. Dar, a doua zi, lămuream lucrurile fără resentimente. Acum însă, nu aveam parte decât de tăcere și jocuri psihologice și mi-am spus: „Am 28 de ani. Am dat 22 de goluri și cincisprezece pase de gol doar aici, la Barça, și sunt tratat în continuare ca și cum nu aș exista. Să stau deoparte și să accept? Să încerc în continuare să mă adaptez? În niciun caz!“

Când mi-am dat seama că o să rămân pe bancă la meciul cu Almeria, mi-am amintit acea frază: *Aici, la Barcelona, nu venim la antrenamente în Porsche sau Ferrari!* Ce prostie mai era și asta? Îmi iau ce mașină

vreau, măcar ca să-i enervez pe idioti. Am sărit în Ferrariul meu, am apăsat pe accelerație și am parcat chiar în fața porții bazei de antrenament. Bineînțeles că a ieșit mare circ. Ziarele au scris că mașina mea costa cât toate salariile lunare ale jucătorilor de la Almeria la un loc. Dar nici că-mi păsa. Porcăriile din presă erau o nimica toată în acest context. Hotărâsem că o să spun ce aveam de spus.

Mă hotărâsem să lupt din colțul meu și ar trebui să știți că e un joc la care mă pricep. Am mai luptat și înainte, credeți-mă. Dar nu-mi puteam neglija pregătirea, așa că am discutat cu Mino. Ne plănuim mereu împreună șmecheriile, atât pe cele inteligente, cât și pe cele murdare. Și mi-am sunat toți tovarășii.

Voiam să văd lucrurile din mai multe perspective și, Dumnezeuule, mi s-au dat toate sfaturile posibile. Băieții din Rosengård voiau să vină și să facă locul bucăți, și sigur că a fost drăguț din partea lor, dar, date fiind condițiile, nu părea tocmai strategia potrivită, și sigur că am discutat și cu Helena. Ea e din altă lume. E mai calmă. Dar poate să fie și dură. Însă acum m-a încurajat:

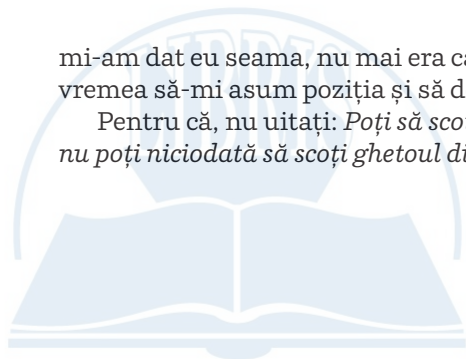
— În tot cazul, ai devenit un tată mai bun. Când nu ai o echipă care să-ți placă, îți faci o echipă aici, acasă, mi-a spus și m-a făcut fericit.

Am bătut mult mingea cu copiii și am încercat să mă asigur că toată lumea era bine și, bineînțeles, am stat cu jocurile mele pe calculator. E o mică dependență a mea. Mă implic total. Dar de la anii petrecuți la Inter, când puteam să stau treaz până la patru sau cinci dimineața și să mă duc la antrenament după doar două-trei ore de somn, mi-am pus niște limite: fără Xbox sau PlayStation după ora zece.

Nu puteam pur și simplu să pierd vremea și chiar am încercat să dedic acele săptămâni din Spania familiei și să mă relaxez în grădină, chiar să beau o Corona din când în când. Dar noaptea, când stăteam treaz, sau la antrenamente, când îl vedeam pe Guardiola, latura mea întunecată ieșea la iveală. Furia îmi pulsa în cap, strângeam pumnii și-mi pregăteam răzbunarea. Nu,

mi-am dat eu seama, nu mai era cale de întors. Sosise vremea să-mi asum poziția și să devin din nou eu însumi.

Pentru că, nu uitați: *Poți să scoți băiatul din ȝhetou, dar nu poți niciodată să scoți ȝhetoul din băiat!*

AM PRIMIT O BICICLETĂ BMX de la fratele meu când eram mic. I-am spus Fido Dido.

Fido Dido era un personaj de desene animate, mic și fioros, cu părul ciufulit. Mi se părea cea mai mișto chestie. Dar bicicleta mi-a fost ciordită din fața piscinei din Rosengård și tata a venit cu cămașa descheiată și mânecile suflecate. E genul de om care zice: „Nimeni nu se atinge de copiii mei!“ Nimeni nu le ia lucrurile. Dar nici măcar un dur ca tatăl meu nu a avut ce face. Fido Dido dispăruse, iar eu eram complet distrus.

După aceea, am început să ciordesc biciclete. Le spărgeam încuietorile. Ajunsesem expert. Pac, pac – și bicicleta era a mea. Eram hoțul de biciclete. Asta a fost prima mea chestie. Eram destul de inocent. Dar, uneori, treaba scăpa de sub control. Odată, m-am îmbrăcat tot în negru, în stilul Rambo, am luat un tăietor de tije imens și am ciordit o bicicletă militară. M-am distrat bine de tot. Mi-a plăcut la nebunie. Dar, sincer să fiu, o făceam mai mult pentru faza în sine decât pentru biciclete. Am început să stau la pândă pe întuneric și am aruncat cu ouă în ferestre și chestii de-astea și m-au prins doar de câteva ori.

Odată, a fost destul de stânjenitor, la magazinul universal Wessels din centrul comercial din Jägersro. Am meritat-o, sincer să fiu. Am intrat cu un prieten într-un magazin cu haine groase cu puf în mijlocul verii, mare tâmpenie, și sub haine aveam patru rachete de ping-pong și alte câteva prostii pe care le luaserăm.

— Și cam cum aveți de gând să plătiți astea?, ne-a întrebat paznicul când ne-a prins.

Am scos șase monezi de zece öre – mai puțin de o coroană – din buzunar:

— Păi cu astea, ce zici?

Dar gagiul nu avea simțul umorului și eu m-am hotărât să fiu mai profesionist pe viitor și cred că am ajuns cu timpul o mică pacoste destul de pricepută.

Eram mic când eram copil. Aveam nasul mare, eram sâsâit și a trebuit să merg la logoped. O femeie venea la școală și mă învăța cum să spun „s“, ceea ce mi se părea umilitor, și cred că simțeam nevoia să-mi iau revanșa. În plus, aveam mâncărici în fund. Nu puteam să stau o clipă locului și alergam în permanență. Parcă nu mi s-ar fi putut întâmpla nimic rău atâta timp cât alergam suficient de repede. Locuiam în Rosengård, lângă Malmö, în sudul Suediei, și zona era plină de somalezi, turci, iugoslavi, polonezi, tot felul de imigranți și suedezi. Toți ne jucam de-a cât de tari suntem noi. Orice ne pune pe jar, dar acasă lucrurile nu erau roz – nici pe departe.

Locuiam într-un apartament la capătul a patru rânduri de scări pe atunci și nu ne strângeam în brațe sau chestii de genul ăsta. Nimeni nu întreba: „Cum ți-a fost ziua, micuțule Zlatan?“ Nici vorbă de așa ceva. Nu era niciun adult prin preajmă care să te ajute la teme sau să te întrebe ce probleme ai. Trebuia să te descurci singur și nu te smiorcăiai dacă cineva se purta nasol cu tine. Trebuia să strângi din dinți și aveai parte de haos, și de certuri, și de destule lovituri, și de palme. Dar, sigur, uneori sperai la puțină milă. Într-o zi, am căzut de pe un acoperiș de la centrul de zi. M-am ales cu un ochi vânăt și am alergat acasă zbierând și sperând că o să am parte de o

mângâiere sau măcar de câteva cuvinte frumoase. M-am trezit tras de urechi.

— Ce căutai pe acoperiș?

Nici vorbă de „bietul Zlatan“. Ci:

— Idiot nenorocit, să te urci pe acoperiș, stai că-ți dau eu ție ascunzătoare.

Am rămas complet șocat și am șters-o. Mama nu avea timp să ne aline, nu pe atunci. Muncea de se spetea ca să ne pună ceva pe masă – era o adevărată luptătoare.

Dar nu mai făcea față la altceva. La noi acasă, nu existau conversații civilizate în stilul suedez, de genul: „Dragul meu, vrei să-mi dai și mie untul, te rog?“, ci mai degrabă: „Dă-ncoa laptele, boule!“ Ușile se trânteau și mama plângea. Plângea mult. O iubesc. A trebuit să muncească din greu toată viața. Făcea curățenie cam paisprezece ore pe zi și, din când în când, ne mai duceam cu ea și goleam coșurile de gunoi și alte chestii pentru niște bani de buzunar. Dar, uneori, mama o lua razna.

Ne bătea cu o lingură de lemn și uneori lingura se rupea și trebuia să mă duc să cumpăr una nouă, de parcă ar fi fost vina mea că mă lovise atât de tare. Îmi amintesc mai ales o zi anume. La centrul de zi, aruncasem o cărămidă și sărise cumva și spărsese un geam. Când a auzit mama, a turbat. Tot ce costa bani o înnebunea și m-a bătut cu lingura. Bang, bum! Durea și poate că lingura s-a rupt din nou. Nu știu. Uneori, nu era nicio lingură din astea acasă și odată mama a venit după mine cu un făcăleț. Dar am reușit să scap și am discutat problema cu Sanela.

Sanela e singura mea soră după ambii părinți. E cu doi ani mai mare decât mine. E o fată dură și s-a gândit că ar trebui s-o fraierim un pic pe mama. Ce mama dracului, să ne lovească așa în cap? Nebună! Așa că ne-am dus la magazin și am cumpărat câteva linguri din alea, cam trei la zece coroane, și i le-am dat mamei pe post de cadou de Crăciun.

Nu cred că a prins ironia. Nu avea timp pentru așa ceva. Trebuia să pună ceva pe masă. Toată energia ei se

concentra în direcția asta. Eram mulți în casă, inclusiv surorile mele vitrege care, mai târziu, au dispărut din familie și au rupt orice legătură cu noi toți, apoi fratele meu mai mic, Aleksandar, zis Keki, și banii nu ajungeau. Nu ne ajungea nimic și frații mai mari aveau grijă de noi, cei mici. Altfel, nu ne-am fi descurcat, și aveam parte de mulți tăiței instant cu ketchup și mâncam la prieteni sau la mătușica mea, Hanife. Stătea în același bloc și era prima dintre noi care venise în Suedia.

Nici nu împlinisem doi ani când mama și tata au divorțat și nu-mi amintesc nimic. Poate e mai bine așa. Nu a fost o căsnicie reușită, din câte am înțeles. Era zgomotoasă și haotică și s-au căsătorit ca tata să primească un permis de ședere și presupun că a fost firesc ca toți să rămânem cu mama. Dar îmi era dor de tatăl meu. Îi mergea mai bine și pe lângă el se întâmplau mai multe chestii distractive. Sanela și cu mine ne întâlneam cu tata o dată la două sfârșituri de săptămână. Venea adesea în Opelul Kadett albastru și ne duceam la Pildamm Park sau le Ön, insula de lângă coasta orașului Malmö, și luam burgeri și înghețate. Odată, a aruncat cu banii și ne-a luat fiecăruia câte o pereche de Nike Air Max, pantofii ăia de sport mișto care costă vreo mie de coroane. Ai mei erau verzi și ai Sanelei erau roz. Nimeni din Rosengård nu mai avea pantofi de sport ca aceia și ne simțeam foarte aiurea. Era bine cu tata și puteam să primim 50 de coroane pentru o pizza și o Cola. Avea o slujbă bună și doar un singur alt fiu, Sapko. Era tatăl nostru distractiv de sfârșit de săptămână.

Dar lucrurile s-au înrăutățit. Sanela era excelentă la alergat. Era cea mai rapidă de la grupa ei de vârstă din toată regiunea Skåne la cursa de 30 de metri și tata se umfla în pene ca un păun și o ducea cu mașina la antrenamente.

— Bine, Sanela. Dar poți mai mult, obișnuia el să spună.

Asta era vorba lui. „Fă mai mult, nu te mulțumi doar cu atât“, și de data asta eram și eu în mașină. Cel puțin

așa își amintește tata, și a observat imediat. Ceva nu era în regulă. Sanela era foarte tăcută. Se forța să nu înceapă să plângă.

— Ce s-a întâmplat?, a întrebat el.

— Nimic, a răspuns ea.

Apoi el a întrebat-o iar și, până la urmă, ea i-a spus. Nu e cazul să intrăm în detalii; e povestea Sanelei. Dar tatăl meu e ca un leu. Dacă li se întâmplă ceva copiilor lui, o ia razna – mai ales dacă e vorba despre Sanela, singura lui fiică, și au fost o grămadă de chestii cu audieri și anchete ale serviciului social și dispute pe custodie și căcaturi. N-am înțeles mare lucru. Urma să împlinesc nouă ani.

Era toamna lui 1990 și m-au ferit. Chiar și așa, știam că se întâmpla ceva. Lucrurile nu mergeau bine acasă. Nu era prima dată. Una dintre surorile mele vitrege lua droguri, droguri tari, și ascunsese câteva prin casă. Era mult zgomot în jurul ei și o sunau oameni dubioși și exista o mare temere că se va întâmpla ceva grav. Altă dată mama a fost arestată pentru că primise bunuri furate. Niște cunoștințe îi spusese: „Ai grijă de colierele astea!” și ea le ascultase. Nu-și dăduse seama. Dar a ieșit la iveală că erau bunuri furate și au arestat-o. Am o amintire vagă despre asta, ca un sentiment ciudat: unde-i mama? De ce a plecat?

Dar apoi, după ultima fază cu Sanela, plângea din nou, iar eu am fugit de asta. Stăteam afară, alergam sau jucam fotbal. Nu că aș fi fost copilul cel mai echilibrat sau cel mai promițător. Eram doar unul dintre mucoșii care băteau mingea, ba chiar mai rău de atât. Aveam izbucniri incredibile. Îi loveam pe alții cu capul și strigam la coechipierii mei. Însă aveam fotbalul. Era al meu și jucam tot timpul, în curte, pe teren, în timpul pauzelor. Pe atunci, învățam la școala Värner Rydén, Sanela în clasa a cincea și eu în clasa a treia și nu exista vreo îndoială care dintre noi se purta mai bine! Sanela a trebuit să se maturizeze repede, să devină ca o a doua mamă pentru Keki și să aibă grijă de familie când surorile noastre au șters-o. Și-a asumat o responsabilitate incredibilă. Se

purta frumos. Nu era genul de fată chemată în biroul directorului pentru că înjurase pe cineva și de aceea am început să-mi fac griji de cum mi-a parvenit mesajul. Trebuia să mergem amândoi la director. Dacă eu aș fi fost singurul chemat, ar fi fost firesc, rutină. Dar eram și eu, și Sanela. Murise oare cineva? Despre ce era vorba?

A început să mă doară stomacul și am luat-o pe culoarul școlii. Trebuie să fi fost toamnă târzie sau iarnă. Eram neliniștit. Dar când am intrat, tata era acolo cu directorul și am fost fericit. Tata însemna, de obicei, distracție. Dar nu era nimic distractiv. Totul era încordat și formal și am început să simt fiori. Sincer să fiu, n-am înțeles mare lucru din ce se întâmpla, doar că era vorba despre mama și tata și că nu era bine, chiar deloc. Acum știu. La mulți ani după aceea, când lucram la această carte, fragmentele s-au așezat cap la cap.

În noiembrie 1990, Serviciul de Asistență Socială făcuse o anchetă și tata primise custodia mea și pe a Sanelei. Mediul de la mama de acasă era socotit inadecvat, dar nu tocmai din cauza ei, trebuie spus. Erau alte chestii, dar era ceva foarte grav ca lumea să te socotească inaptă, iar mama era absolut distrusă. Deci avea să ne piardă? Era o nenorocire. A plâns și iar a plâns și, desigur, ne bătuse cu linguri de lemn și ne lovise peste urechi, și nu ne ascultase, și avusese ghinion cu bărbatii, și nu-i ieșise nimic. Dar își iubea copiii. Pur și simplu, nu avusese noroc în viață și cred că tata a înțeles asta. S-a dus la ea acasă în acea după-amiază.

— Nu vreau să-i pierzi, Jurka, i-a spus.

Dar i-a cerut să se adune, iar tata nu știe de glumă în asemenea situații. Sunt sigur că a zis niște lucruri dure. „Dacă nu se schimbă situația, n-o să-i mai vezi pe copiii ăștia niciodată“ și lucruri de genul ăsta. Nu știu exact ce s-a întâmplat. Dar Sanela a stat cu tata câteva săptămâni, iar eu am rămas cu mama, în ciuda a ceea ce se întâmplase. Nu a fost o soluție bună. Sanelei nu-i plăcea la tata. L-am găsit amândoi dormind pe jos și pe masă erau cutii și sticle de bere.

— Tată, trezește-te! Trezește-te!

Dar el dormea mai departe. Era ciudat, mi-am spus. Adică, de ce făcea asta? Nu știam ce să facem, dar voiam să-l ajutăm. Poate îi era frig? L-am acoperit cu prosoape și pături ca să se încălzească. Altfel, nu înțelegeam prea mult din ce se întâmpla. Probabil Sanela înțelegea mai mult. Observase cum i se schimba dispoziția și cum avea izbucniri de furie și urla ca un urs, și cred că asta o speria. Și îi era dor de frățiorul ei. Voia să se întoarcă la mama, în timp ce la mine era invers. Îmi era dor de tata și, într-o seară, i-am telefonat. Sunt sigur că păream disperat. Mă simțeam singur fără Sanela.

— Nu mai vreau aici. Vreau să stau cu tine.

— Vino aici, mi-a spus. Ți trimit un taxi.

Au urmat alte anchete ale Serviciului de Asistență Socială și, în martie 1991, mama a primit custodia Sanelei și tata m-a primit pe mine. Eram despărțiți, sora mea și cu mine, dar am fost mereu apropiați – sau, ca să fiu mai exact, am avut suișuri și coborâșuri. Dar, în general, eram foarte apropiați. Astăzi, Sanela este coafeză și uneori oamenii vin la salonul ei și spun:

— Doamne, cât poți să semeni cu Zlatan!

Iar ea răspunde de fiecare dată:

— Aiurea, el seamănă cu mine.

E fantastică. Dar niciunui dintre noi nu i-a fost ușor.

Tatăl meu, Șefik, se mutase din Rosengård într-un loc mai frumos din Värnhemsorget din Malmö și se vedea că are o inimă mare – și-ar fi dat viața pentru noi. Dar lucrurile nu au ieșit cum îmi imaginasem. Eu îl știam ca pe tatăl de sfârșit de săptămână care ne lua burgeri și înghețate.

Acum trebuia să trăim împreună zi de zi și am observat imediat că apartamentul lui era gol. Lipsea ceva, poate o femeie. Avea un televizor, o canapea, un raft de cărți, două paturi. Dar nimic în plus, nimic plăcut, și pe mese erau cutii de bere, pe jos mizerie și, când avea o pornire și se apuca să tapeteze, nu termina decât un singur perete.

— Fac restul mâine!

Dar nu se întâmpla niciodată și ne mutam adesea, nu reușeam să ne statornicim. Dar lucrurile erau goale din alt punct de vedere.

Tata era îngrijitor de proprietăți, lucra în ture teribile și, când venea acasă în salopeta lui de meșter cu șurubelnițe și alte chestii în toate buzunarele, se puneau la telefon sau la televizor și nu voia să fie deranjat. Era în lumea lui mică și adesea își puneau căștile și ascultau muzică populară iugoslavă. E înnebunit după muzica iugoslavă. A înregistrat și el niște casete. E chiar talentat când e binedispus. Dar, în cea mai mare parte a timpului, era în lumea lui și, dacă telefonau prietenii mei, șuiera la ei:

— Nu mai sunați aici!

Nu aveam voie să-mi aduc prietenii acasă și, dacă mă sunau, tata nu-mi spunea. Telefonul nu era pentru mine și nu prea aveam pe nimeni cu care să vorbesc acasă – mă rog, aveam dacă era ceva serios, atunci tata era acolo pentru mine. Atunci făcea orice, se ducea în oraș țăntoș cum era și încerca să rezolve totul.

Avea un mers care-i făcea pe oameni să zică: „Cine naiba e ăsta?” Dar când era vorba despre lucruri obișnuite, cum ar fi ce se întâmplase la școală sau pe terenul de fotbal sau cu prietenii mei, asta nu-l interesa, și trebuia să vorbesc singur sau să ies. Sigur, Sapko, fratele meu vitreg, a stat cu noi la început și uneori vorbeam cu el. Trebuie să fi avut vreo șaptesprezece ani pe atunci. Dar nu-mi amintesc prea multe și, după puțin timp, tata l-a dat afară. Avuseseră niște certuri cumplite. ăsta-i un alt lucru trist, desigur, și apoi am rămas doar eu cu tata. Eram amândoi singuri, fiecare în colțul lui, s-ar putea spune, pentru că partea ciudată era că nici el nu avea prieteni prin zonă. Stătea singur și bea. Nu exista niciun fel de companie. Dar, mai presus de toate, nu era nimic în frigider.

Stăteam tot timpul afară, jucam fotbal, mă plimbam pe biciclete furate și adesea veneam acasă cu o foame de

lup. Deschideam ușile dulapurilor și mă gândeam: „Dă, Doamne, dă, Doamne să gădesc ceva!“ Dar nu, nimic, doar chestiile obișnuite: lapte, unt, o felie de pâine și, în zilele bune, niște suc – suc cu multivitamine în cutie de carton de patru litri de la magazinul arăbesc, pentru că era cel mai ieftin – și, evident, bere, Pripps Blå și Carlsberg, baxuri de câte șase cu cercurile acelea de plastic în jurul cutiilor. Uneori, nu era decât bere și-mi ghiorăia stomacul. E un chin pe care n-o să-l uit niciodată. Întrebați-o pe Helena! Frigiderul trebuie să fie plin-ochi, îi spun întotdeauna. N-o să renunț niciodată la asta. De curând, băiatul meu, Vincent, plângea fiindcă nu i se dăduseră paste în timp ce macaroanele fierbeau deja. Copilul urla fiindcă mâncarea nu era gata destul de repede pentru el și mi-a venit să zbier: „Dac-ai ști tu ce bine-ți merge!“

Uneori, căutam prin toate sertarele, prin toate colțurile și crăpăturile după o macaroană sau o chiftea. Mă umflam cu sendvișuri cu pâine prăjită. Puteam să înghit o pâine întregă sau, dacă nu, mă duceam la mama. Nu pot spune că mă primea de fiecare dată cu brațele deschise. Era mai degrabă ceva de genul: „Ce naiba, vine și Zlatan? Șefik nu-i dă să mănânce?“ Și, uneori, mă urechea:

— Ce, crezi că ne scaldăm în bani? O să mănânci pâină or să ne dea afară din casă!

Însă tot ne ajutam între noi, iar la tata am început un mic război împotriva berii, vărsam din ea – nu pe toată, pentru că ar fi bătut la ochi, ci o parte.

Rar observa ceva. Era bere peste tot, pe masă și pe rafturi, și adesea eu puneam cutiile goale în pungii mari negre și le duceam ca să iau garanția. Primeam 50 de ore pe cutie. Chiar și așa, uneori strângeam 50 sau 100 de coroane. Erau o grămadă de cutii și mă bucuram de bani. Dar firește că nu era tocmai plăcut și, ca toți copiii în situații de genul ăsta, am învățat să-mi dau seama exact în ce dispoziție era. Știam exact când n-are rost să vorbesc cu el. A doua zi după ce bea, situația era destul de liniștită. În ziua următoare, era mai rău. În unele cazuri, lua foc din nimic. Altă dată, era incredibil de generos. Îmi dădea